

תפ"ח 11357/07/20 - מדינת ישראל נגד אסף מסעוד בוסקילה, רונן שבִּיב, דן מור יוסף

בית המשפט המחוזי בנצרת

תפ"ח 11357-07-20 מדינת ישראל נ' בוסקילה(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 1921/20
לפני כבוד סגן הנשיא, השופט אשר קולה - אב"ד
כבוד השופט דני צרפתי
כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי
מדינת ישראל המאשימה

נגד
הנאשמים
אסף מסעוד בוסקילה
רונן שבִּיב
דן מור יוסף (עצור/אסיר בפיקוח)

נוכחים:

בשם המאשימה - עו"ד יעל כ"ץ ועו"ד רחל חלק

בשם הנאשם 1 - עו"ד יהלי שפרלינג

בשם הנאשם 2 - עו"ד ציון שמעון

בשם הנאשם 3 - עו"ד מיכאל עירוני

הנאשמים 1 ו-2 - הובאו [ע"י שב"ס]

הנאשם 3 - בעצמו ובליוי המשמורן

החלטה

מבוא

1. להחלטה זו נדרשים אנו עקב שתי בקשות המונחות לפתחינו, האחת בקשת המאשימה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט מיום 5.4.21 (להלן - "**ההחלטה**") ולהלן נדרש לתוכנה) והשנייה, בקשת ב"כ הנאשם 3 להורות על העברת מקום שיפוט בעניינו של הנאשם 3 לבית המשפט המחוזי בירושלים.

רקע עובדתי

2. על מנת שהבקשות וההחלטה לגופה, יובנו, נרחיב מעט ברקע העובדתי שהוביל לשתי בקשות אלו וכדלהלן.

עמוד 1

3. תחילתה של פרשה, בכתב אישום אשר הוגש לבית משפט זה, הכולל בחובו שני אישומים שונים.

א. האישום הראשון מייחס לכל הנאשמים עבירה של ניסיון רצח וזאת בדרך של הצמדת מטען חבלה לרכבו של אחד בשם אסף עזו (להלן- "עזו").

כמתואר בכתב האישום, הנאשם 3, הוא זה, שהיה לו סכסוך, עם עזו הנ"ל וזאת על רקע חשדו, כי בין עזו לבין אמו של נאשם 3 התקיים קשר שלא היה לרוחו.

על רקע קשר זה, כך בכתב האישום, "גמלה בליבם של נאשמים 1 ו-3 ההחלטה להמית את עזו...".

אעיר רק, כי לא ברור מכתב האישום אם ומתי פנה נאשם 3 לנאשם 1, וכיצד נודע לנאשם 1 על אותו קשר בין אמו של הנאשם 3 לעזו.

כך או כך, האישום הראשון מגולל את כל ההכנות להצמדת המטען לרכבו של עזו, הכנות שנאשם 2 היה שותף להן.

עזו הנ"ל, כמו גם נאשם 3, מתגוררים בבית שמש, והצמדת המטען לרכבו של עזו, נעשתה בחניון בית מגורים בבית שמש (להלן: "תיק ירושלים").

ב. האישום השני מייחס לנאשם 1 בלבד, הצמדת מטען חבלה לרכבו של ברוך א' (כך בכתב האישום) המתגורר בעיר יוקנעם (להלן: "תיק יוקנעם").

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם 1 הוא זה שהצמיד את מטען החבלה לרכבו של ברוך, והוא זה שבאמצעות טלפון סלולרי, גרם לפיצוץ של המטען, שעה שברוך היה ברכב. כתוצאה מפיצוץ המטען נפצע ברוך, ובגין פעולות אלו, מייחס האישום השני לנאשם 1, עבירה נוספת של ניסיון רצח.

4. כתב האישום המקורי הוגש כבר ביום 6.7.20 ולאחר מכן, ב-22.7.20 וב-10.2.21, תוקן כתב האישום על דרך של הוספת עדי תביעה.

5. ביום 26.7.20 התקיימה ישיבת הקראה בתיק, שבה ביקשו הסניגורים המלומדים לדחות מענה לכתב האישום עד לחודש 9/20 וזאת לצורך הסדרת ייצוג, וקבלת חומרי חקירה, ומשכך נקבע התיק למתן מענה לכתב האישום ליום 23.9.20.

6. מועד זה נדחה לבקשת הסניגורים ליום 18.10.20, שכן לטענת הסניגורים הם טרם קיבלו את מלוא חומר החקירה ומשכך אינם ערוכים למתן מענה לכתב האישום.

7. גם בישיבת 18.10.20, עדיין לא היו ערוכים הסניגורים למתן מענה לכתב האישום, שכן המאשימה טרם העבירה, נכון לאותו מועד את כל ה"פרפרזות" של החומר החסוי. משכך נקבע המשך דיון לצורך תזכורת ליום 22.11.20.

במועד זה נקבעו 7 מועדי הוכחות שתחילתם ביום 4.4.21 ועד ליום 20.4.21.

יוער, כי מלכתחילה נקבעו מועדי הוכחות לתאריכים מאוחרים יחסית, שכן ב"כ הנאשמים טענו שמדובר בחומר חקירה רב היקף, הדורש התייעצות עם מומחים מהארץ ומהעולם.

עוד נקבעה ישיבת דיון מכין ליום 25.1.21.

8. הישיבה שהייתה קבועה ליום 25.1.21, כאמור לעיל, נדחתה עקב בקשת המאשימה (ובהסכמת הנאשמים) אשר טענה, כי בגלל מצב החירום עקב משבר הקורונה, לא היה סיפק בידה להשלים את ההכנות לדיון המכין.

9. למרבה הצער, גם במועד נדחה זה לא היו הצדדים ערוכים לדיון מכין וזאת בעיקר על שום שהמאשימה העבירה לסניגורים את רשימת חומר החקירה, רק בבוקרו של דיון.

משכך נדחה הדיון ליום 16.3.21.

10. בדיון זה, סוף סוף מסרו ב"כ הנאשמים את כפירתם המפורטת לכתב האישום, אלא ששוב ולמרבה הצער, לא היו הצדדים מוכנים לדיון מכין כהלכתו, ומשכך קבעתי המשך דיון ליום 22.3.21.

11. יצוין כבר עתה, כי בדיון זה (מיום 16.3.21) הועלתה שאלת צירוף האישומים ואדרש אליה להלן.

מכל מקום, סופו של יום ולאחר הדיון מיום 16.3.21 הודיעו הצדדים, כי הגיעו לכלל הסכמות דיוניות לגבי עדים שישמעו ועדים שניתן יהיה להגיש עדותם בהסכמה, ומשכך בוטל הדיון הנוסף שהיה קבוע כאמור ליום 22.3.21, והתיק לכאורה, היה בשל להוכחות.

12. בפתח מועד ההוכחות הראשון (4.4.21) הודיע ב"כ הנאשם 3 כך: **"הנאשם מס' 3 נמצא בבית חולים אסף הרופא, פונה לבית החולים עם שבר או דימום בראש לאחר שנפל, פונה באמבולנס, הגיע לבית החולים מחוסר הכרה, כרגע מטושטש, ממתינים לסיטי ראש בבית חולים אסף הרופא. אין לי מושג מה זה אומר, פרט לעובדה שהוא מדמם מהראש. בנסיבות מבקש לדחות את הדיון. בהתאם לכללי האתיקה איני יכול לייצג את הלקוח, כיוון שלא דיברתי איתו."**

בהמשך הדיון ולאחר הפסקה הודיע ב"כ הנאשם 3 כך: **"שוחחתי עם המפקח של הנאשם מס' 3, לדבריו, הנאשם נכנס לסיטי ראש וברור לחלוטין מבחינת הרופא שראה אותו והזריזות שנכנס לסיטי ראש שאין סיכוי שיגיע היום. הרופא היה מאד סקפטי מבחינת מצבו."**

13. בנסיבות אלו ושעה שהרושם היה שמצבו של נאשם 3 קשה והוא צפוי להיות במצב זה זמן ארוך (יוער, כי במהלך הדיון הבהיר ב"כ הנאשם 3, כי התרשם מחברתו של נאשם זה, כי הוא מצוי בסכנת חיים) הורינו כדלהלן:

א. על ב"כ הנאשם 3 לברר במשך היום מה מצבו של נאשם 3 והאם יש סיכוי שהוא יתייצב לדיונים במהלך השבוע, ולחלופין, ככל שלא יתייצב, האם עקב מצבו הרפואי, ובהסכמתו, ניתן להתחיל לשמוע הוכחות, גם בהעדרו. לחלופין וככל שנאשם 3 לא יוכל להתייצב, ולא מסכים לתחילת הדיון שלא בנוכחותו, הרי שהורינו על פיצול הדיון, כך שתחילה יישמעו עדים הנוגעים לאישום השני, שבו הנאשם 3 לא מעורב.

14. עוד יוער, כי מיד לאחר החלטתנו זו, ב"כ הנאשם 1 ביקש להביע מחאתו על כך, וביקש שנשנה החלטתנו ואולם קבענו, כי החלטתנו בעינה עומדת.
15. אחר הדברים האלה, ביקש ב"כ הנאשם 1, כי נשוב לאולם הדיון, שכן יש לו בקשה חשובה כלשונו. נעתרנו לבקשתו והבקשה הייתה לשחררו מייצוג הנאשם 1, בקשה אותה דחינו על אתר.
16. ביום 4.4.21 וחרף החלטתנו בדבר בדיקה באותו יום בדבר מצבו של נאשם 3, לא קיבלנו כל הודעה.
17. בבוקרו של יום 5.4.21 נשלחה בקשת ב"כ הנאשמים כולם, בקשה לה הצטרפה ב"כ המאשימה, שעניינה ביטול מועדי ההוכחות הקבועים ליום 6.4.21 ו-7.4.21.
18. ב"כ הנאשמים נימקו בקשתם בכך שמלכתחילה ההחלטה הייתה בניגוד לעמדתם, וכן כי שעה שמדובר ב"משפטו" (כך במקור) של נאשם 3, הרי שזכותו להיות נוכח בכל הדיונים ללא קשר לזהות העדים שצפויים להעיד.
- יוער, כבר עתה, כי בדיוק בנושא זה, דנו בהחלטתנו מיום 4.4.21 וסברנו, כי היות שהאישום השני אינו קשור לנאשם 3, הרי שאין מניעה, כי יישמעו עדים, גם ללא נוכחותו, הקשורים לאישום זה, תוך שהוספנו, כי ב"כ יהיה נוכח בדיון, וכי ככל שיהיה צורך לשמוע פעם נוספת חלק מהעדים, ככל שיהיו רלוונטיים להגנתו של נאשם 3, נאפשר זאת.
19. הנימוק הנוסף והמרכזי של ב"כ הנאשמים היה ואני מצטט: **"באותו מועד (הכוונה ליום 4.4.21) ולאחר שהסתיים הדיון, התקבלה תעודה רפואית מטעם נאשם 3, לפיו עליו להיות במנוחה מוחלטת עד לסוף השבוע (ההדגשה במקור)."**
- להלן נראה שאף לא אחת מעובדות אלו, נכונה!
20. כזכור, על בקשה זו חתומים באי כוחם של הנאשמים וב"כ המאשימה הצטרפה והוסיפה כי **"בנסיבות העניין, נוכח התנגדות הנאשם 3 לקיום משפטו בהעדרו... אין מנוס ממתן הסכמתנו לבקשה"**.
- יוער שוב, אמירה זו נכתבה, כאילו לא הייתה ההחלטה מיום 4.4.21 אשר צפתה אפשרות זו, ונקבע בה, כי ישמעו במועדים אלו, רק עדים הקשורים לאישום השני.
- משכך אפוא, הסכמתה זו של ב"כ המאשימה, לא הייתה לטעמנו במקום, שכן סוגיה זו וכאמור, נדונה והוכרעה יום קודם!
21. מכל מקום, בהחלטה מיום 5.4.21 נדחתה בקשת הנאשמים, שאליה הצטרפה כאמור, גם ב"כ המאשימה, תוך ששבנו וקבענו, כי לא חל כל שינוי מאז מתן החלטתנו הקודמת. עוד הוספנו, כי זכויותיו של הנאשם 3 לא תפגענה. בשולי הדברים הצענו, כי משפטו של נאשם 3 (המתגורר כזכור באזור ירושלים) יופרד לחלוטין ממשפטם של נאשם 1 ו-2, וכך נוכל לחזור לתוכנית שמיעת העדים המקורית (דהיינו עדי האישום הראשון). להצעה זו לא באה כל התייחסות. עם זאת, נציין כי לא ביקשנו התייחסות להצעה זו.
- עוד הוספנו, כי לא צורפה התעודה הרפואית עצמה ומשכך לא נוכל ללמוד על מצבו של נאשם 3, ומשכך איננו משוכנעים, כי אכן כבקשת סנגורו, יוכל הוא להתייצב לדיונים בשבוע הבא (11.4.21 ו-13.4.21).

נציין כי עד לשעות אחה"צ המאוחרות וכפי שעוד יפורט להלן, לא קיבלנו תעודה רפואית.

22. בין כך ובין כך, ושעה שעד השעה 13:00 (לערך) לא קיבלנו לא תעודה רפואית, לא התייחסות להצעתנו ולא עמדה ברורה באשר לקיום ההוכחות ביום 6.4.21, ניתנה על ידינו ההחלטה (מושא בקשה זו כאמור) בדבר הפרדת משפטו של נאשם 3 ממשפטם של נאשמים 1 ו-2.

עוד החלטנו, כי לדיון ההוכחות הקבוע ליום 6.4.21 יתייצבו "עדי ירושלים" (האישום הראשון) הן אלו שזומנו לדיון שהיה קבוע ליום 4.4.21 והן אלו שזומנו ליום 6.4.21 ובסך הכל עד עשרה עדים.

נימקנו זאת בכך, שכך הדבר יקל על היערכותם של הסניגורים לחקירת עדים אליהם התכוננו מלכתחילה, כך נוכל להקדיש היטב את הזמן השיפוטי שנקבע לצורך דיון בתיק זה, ובעיקר בשל העובדה, שאין לנו אינדיקציה ברורה לגבי מועד כשירותו של נאשם 3 להתייצב להמשך הדיונים.

23. בשעות אחה"צ המאוחרות התקבלה בקשתה של המאשימה לעיון חוזר בהחלטה.

לטענתה, מצבו הרפואי של נאשם 3, ברור והיא אף צירפה תעודה רפואית מיום 4.4.21 (!) ולפיה הנאשם 3 שוחרר לביתו, קיבל חופשת מחלה של יומיים, בדיקת ה-C.T שנערכה לו נמצאה תקינה, והוא הופנה להמשך טיפול ומעקב של רופא מטפל.

נעצור בנקודה זו, ולאחר מכן נמשיך ליתר טענותיה של ב"כ המאשימה.

כפי שכבר רמזנו לעיל, בקשת הנאשמים לביטול מועדי ההוכחות הסתמכה כזכור על טענה בדבר תעודה רפואית שהתקבלה ביום 4.4.21 ואשר בה הצטווה הנאשם על מנוחה מוחלטת עד לסוף השבוע.

והנה, מהתעודה שצורפה עולה, כי הנאשם הגיע לחדר מיון בתאריך 4.4.21 בשעה 08:20, שהה בחדר מיון, מספר שעות בלבד, במהלכם בוצעה לו בדיקת ה-C.T שנמצאה תקינה ושוחרר בשעה 11:26 לביתו עם המלצה ליומיים מנוחה. לא מנוחה מוחלטת ולא עד סוף השבוע. דומנו גם, שפירוש דווקני של התעודה משמעה "חופשת מחלה 2 ימים", דהיינו, יום 4.4.21 ויום 5.4.21, זאת ותו לא! כך שלא ברור כלל ועיקר, מדוע טען ב"כ בשמו, כי הוא לא יוכל להתייצב לדיוני ההוכחות ביום 6.4.21 וביום 7.6.21.

24. נחזור עתה ליתר טענותיה של ב"כ המאשימה בבקשתה דנא וכדלהלן:

- בית המשפט לא שמע את עמדתה טרם שהחליט על הפרדת משפטו של נאשם 3.
- הפרדת משפטו של נאשם 3, מאירועי כתב האישום הראשון בו הוא שותף מלא, כך לטענתה, למעשים של הנאשמים האחרים, תגרום לסרבול מיותר, ולשמיעה כפולה של עשרות עדים.
- לא ניתן עתה בטווח זמנים קצר לשוב ולזמן את עדי ירושלים.
- הפרדת המשפט תגרום לאיבוד סמכות השיפוט המקומית ביחס לנאשם 3.
- הפרדת הדיון לשני מותבים שונים תגרום לסרבול של שמיעת עשרות עדים פעמיים בפני שני מותבים שונים, ועלול, כך לטענת הפרקליטות, להביא להכרעות דין סותרות.
- כתב האישום המאוחד הוגש בהתאם להנחיית פרקליט המדינה ובמטרה לגרום ליעילות.

25. בהחלטה מאותו יום הורה בית המשפט באמצעות אב בית הדין, על דחיית הבקשה, על שום הנימוקים הבאים:

- לא צורפה לה עמדת ב"כ הנאשמים.
- לא ברור מדוע לא ניתן לשוב ולזמן את עדי ירושלים שמלכתחילה תוכננו, לפחות חלקם להתייצב ביום 6.4.21.
- ניתנה למאשימה האפשרות לפעול לפיצול האישומים.
- החשש של שמיעה כפולה של עדים הינו חשש רחוק.
- בין כך ובין כך, הותירה ההחלטה בידי ב"כ המאשימה את כל האופציות ובלבד שמועדי ההוכחות הקבועים ליום 6.4.21 ו-7.4.21 לא יבוטלו.
- 26. חרף החלטה זו, לישיבה 6.4.21 לא התייצבו עדים, לא "עדי ירושלים" ולא "עדי יוקנעם", כאשר בפתח הישיבה הסבירה ב"כ המאשימה עובדה זו בשני נימוקים וכדלהלן:
 - א. מעשית לא יכלו להתארגן לזימון עדי ירושלים שזימונם כבר בוטל.
 - ב. **"אנחנו כמערכת לא יכולנו להשלים עם ההחלטה להפרדת הנאשמים ובחנו את כל האפשרויות, כולל פנייה לבג"צ. הגשנו את הבקשה וקיוונו שתתקבל החלטה שתסייע לנו."**
- הנה כי כן, הפרקליטות סבורה משום מה, שמותר לה להעמיד את בית המשפט בפני עובדה מוגמרת, לא להביא עדים כי **"לא יכולנו להשלים עם ההחלטה... וקיוונו שתתקבל החלטה שתסייע לנו..."**
- עוד אעיר, כי הנימוק ולפיו לא יכלו להיערך לזימון עדי ירושלים, הוא נימוק שאינו נראה משכנע דיו. מדובר כזכור בעדים שזמנו מראש למועדים אלו (כ-20 עדים), מדובר בעדים שכולם שוטרים, מדובר היה בבקשה לזמן בסך הכל כ-10 עדים, כלום באמת לא יכלה הפרקליטות לפעול לזימונים של עדים אלו? והלא, אלו כבר הוכנו לעדותם, וכאמור ידעו מראש על זימונם.
- דומה אפוא, כי הנימוק האמיתי היה, **"חוסר היכולת להשלים עם ההחלטה..."**.
- 27. יודגש, כי הפרקליטות הגישה בקשתה "לעיון חוזר" ללא שפנתה לב"כ הנאשמים וללא שצירפה עמדתם.
- 28. במצב שנוצר, לא היה מנוס אכן מביטול ישיבת ההוכחות, ישיבה שאליה לא התייצב ב"כ הנאשם 3, וכאמור לא היה לו גם סיפק להגיב על הבקשה לעיון חוזר.
- 29. לאור העובדה שאליה נקלענו, ולא נכחד, כי יכול שהדבר רובץ לפתחנו, עת "הזדרזנו" להורות על הפרדת הנאשמים, החלטה שכזכור קיבלנו, על רקע החשש ולפיו היעדרותו של נאשם 3, תהיה למשך זמן רב, ביקשנו מהצדדים ובמיוחד מב"כ המאשימה לשקול הפרדת האישומים (הצעה שכבר הועלתה בעבר) וביקשנו כי הדיון ייוחד גם לעניין זה.
- 30. ב"כ המאשימה סברו, שראשית, יש לדון בבקשתם לעיון חוזר, ולצורך כך, יש לדחות את הדיון ליום 7.4.21, שכן לטעמם לא ניתן לקיים הדיון בבקשה ללא נוכחות ב"כ הנאשם 3 (ולמעשה גם הנאשם 3 עצמו)
- מאידך טענו ב"כ הנאשמים 1 ו-2, כי אין לבית המשפט כלל סמכות לערוך "עיון חוזר" בהחלטתו, והדרך לתקוף החלטה זו היא, אם בכלל, בפנייה לבג"צ.
- 31. לאחר טיעון קצר בנושא עיון חוזר בהחלטה על הפרדת הנאשמים, הורינו למאשימה להתכונן לדיון המהותי

יותר, של הפרדת האישומים ולשם כך, על מנת לאפשר למאשימה להתכונן לדיון, הורינו על דחיית מועד הדיון לשעה 13:00.

32. במהלך דיון זה, שבה המאשימה על טיעוניה לעניין הדיון החוזר, לטענתה יש סמכות טבועה לבית משפט לערוך עיון חוזר בהחלטותיו, ככל שהדבר דרוש לעשיית צדק.

לטעמה מתן החלטה ללא שמיעת עמדת המאשימה הינה החלטה פגומה, המצדיקה עיון חוזר ושינוי ההחלטה.

33. עוד לטענתה, השארת ההחלטה על כנה תביא לסרבול הדיון שלא לצורך, לשמיעה כפולה של עדים, יכול שתביא גם להכרעות סותרות וכו', והכל כמפורט בבקשה.

34. לעניין פיצול האישומים, טענה ב"כ המאשימה, כי מלכתחילה האישומים אוחדו לאחר בחינה ובדיקה מעמיקה, וכי זו זכותה של הפרקליטות לקבוע איחוד שכזה.

לטענתה, מדובר ב"עובדות דומות" כהגדרתן בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן "**החסד"פ**") ומשכך וגם בשל טענות של יעילות הדיון, יש להשאיר את האישומים במאוחד.

עוד הוסיפה וטענה המאשימה, כי פיצול האישומים יביא בהכרח לקיומם של 3 משפטים, וזאת לאחר שכבר הופרד משפטו של נאשם 3, ואזי יביא הדבר לבזבוז זמן משולש.

35. עוד הלינה ב"כ המאשימה על כך, שעד לדיון, ב"כ הנאשמים לא העלו כל טענה בדבר פיצול האישומים ורק עתה משהעלה זאת בית המשפט, נזכרו הם להעלות טענה זו.

36. לגופם של דברים עוד הוסיפה ב"כ המאשימה וטענה, כי מדובר וכאמור במעשים דומים, של הצמדת מטען חבלה לרכב ופיצוצו באמצעות טלפון סלולרי, לטעמה כל העובדות בשני המקרים הינן עובדות דומות, כך שיטות הפעולה, כך דרך הצמדת המטענים, כך הכנתם וכך הפעלתם.

זאת ועוד, מדובר בנאשם 1, אשר שותף להצמדת המטענים הן באישום הראשון והן באישום השני. עוד הוסיפה והבהירה, כי התשתית הראייתית בשני האישומים איתנה, והתשתית הראייתית ב"תיק יוקנעם" כוללת את מעשיו של הנאשם "בתיק ירושלים", ככל שיוכח שהוא עשה אותם.

37. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה מטעמה, שלהלן נדרש לה ככל שיהיה בכך צורך.

38. לעניין הפרדת הנאשמים, הציעה ב"כ המאשימה הצעה פרקטית לטעמה, והיא כי ביום 7.4.21 נדון רק בתיק יוקנעם, ובסוף הדיון יתקיים דיון בבקשתה לעיון חוזר, שבה יהיה נוכח גם ב"כ הנאשם 3.

39. ב"כ הנאשמים טענו שוב, כאן וראשון שאין לבית משפט זה כל סמכות לדיון חוזר, מה גם שסמכות השיפוט בעניינו של נאשם 3 היא בירושלים. משכך לטענתם, ההחלטה בדבר הפרדת נאשמים, אינה ניתנת עוד לשינוי על ידי בית משפט זה.

40. לשאלת הפרדת האישומים, הרי שלטענתם יש הכרח להורות כן, והדבר אך ייעל את הדיון, שכן אם יופרדו האישומים ועניין ירושלים ידון בירושלים, ממילא הם מסכימים כבר עתה, לצרף מחדש את נאשם 3, תוך שמדגישים הם שזה גם על דעתו של ב"כ נאשם 3, ובכך דווקא יהיה יתרון דיוני ויעילות.

41. עוד טוענים הם, כי מלכתחילה לא היה בסיס לאיחוד האישומים, ולשאלה מדוע לא טענו זאת עד כה,

השיבו כי לא היו בקיאים מספיק בחומר הראיות ואולם שעה שעניין זה הועלה, הם סבורים שהגנתם ובמיוחד הגנת נאשם 1, תיפגע, שכן כל התשתית הראייתית להרשעתם ב"תיק יוקנעם", נעוצה בתיק ירושלים, ואילו לא תיק ירושלים, דינו של הנאשם בתיק יוקנעם הינו זיכוי. לטענתם, צירוף תיק ירושלים יש בו משום "השחרתו" שלא לצורך של נאשם 1, שכן כל העובדות שם, אין להן דבר וחצי דבר עם "תיק יוקנעם".

לטעמם, מדובר בהצמדת מטען ובפיצוץ, בדרך מקובלת (בעולם העברייני כמובן) ומעשים כגון אלו, נעשים למרבה הצער, פעמים רבות.

משכך, אין בעובדה שמדובר באותו נאשם, שעדיין לא הוכח לגביו דבר, כדי להצדיק את כריכת האישומים, כשם גם שאין בעובדה שמדובר בעובדות דומות לכאורה, כדי להצדיק אישומים מאוחדים.

לטעמם, לו היה מדובר באותה פרשייה, אזי, היה מקום לשקול צירוף אישומים, אולם שעה שעניין ירושלים עוסק במניע אחר לחלוטין לשזה של תיק יוקנעם, ובנפגעי עבירה שאין כל קשר ביניהם, הרי שאין כל מקום, ולא היה מקום מלכתחילה, לצירופם של אישומים אלו.

42. להשלמת התמונה העובדתית יאמר, כי קבענו המשך דיון כאמור ליום 7.4.21 והורינו לעו"ד עירוני (ב"כ הנאשם 3) להתייצב וכן הורינו על התייצבותו של הנאשם 3 עצמו, אלא אם כן יציג אישור רפואי כדין על פי פקודת הראיות.

43. למרבה הצער, ב"כ הנאשם 3, לא התייצב לדיון שנקבע ולטענתו, כך בהודעה שהגיש הבוקר (7.4.21) רק בשעות אחה"צ המאוחרות של יום 6.4.21, נודע לו על החלטת בית המשפט כך שנבצר היה ממנו להתארגן בפרק זמן כה קצר להופעה בבית המשפט בנצרת, שכן קיבל על עצמו התחייבויות אחרות.

44. עוד הוסיף וטען ב"כ הנאשם 3, כי למרשו הוצאה תעודה רפואית נוספת, המקנה לו חופשת מחלה עד ליום 11.4.21.

נוסף לאמור טען ב"כ הנאשם 3, כי שעה שהוחלט על הפרדת הנאשם 3, מכתב האישום, הרי שממילא מקום השיפוט לעניין נאשם 3 הינו בירושלים ולא בנצרת, ולכן מדובר בעניין טכני ולא היה צריך בהגשת בקשה מטעמו להעברת מקום הדיון.

45. יוער כבר עתה, שב"כ הנאשם 3, לא ביקש את דחיית מועד הדיון, ולא נימק על שום מה, אין להיעתר לבקשה לעיין חוזר לגופה.

הכרעה

46. לאחר שסקרנו את כל האמור, נחה דעתנו, כי יש אכן לעיין "עיון חוזר" בהחלטה, ולהורות על ביטולה ולהלן נימוקינו לכך.

47. ראש וראשון הינו סמכותו הטבועה של בית משפט לתקן כל פגם בהליך, ראה לעניין זה בספרו של י. קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, עמ' 2140, מהדורה מעודכנת תשע"ט - 2009 וכדלהלן -

"הסמכות הטבועה אינה אלא אותה סמכות מינימלית בענייני נוהל, יעילות המשפט וצדקתו, הדרושה לבית המשפט כדי שיוכל למלא את התפקיד שלמענו הוא קיים: עשיית משפט צדק. סמכות זו היא הביטוי החיצוני לחוש הצדק הפנימי שהשופט ניחן בו והנותן לו פורקן בעשייה היומיומית שלו" (בד"נ

22/73). "הסמכות הטבועה פורשת עצמה על פני כל תחומי פעילותו של בית המשפט ויש שבית המשפט יעשה בה שימוש בתחום המשפט הפלילי למניעת אי צדק לנאשם או למניעה של פגיעה בהגנות ההליך הפלילי. ראו..." (בש"פ 1781/00, אדריאן שוורץ)".

48. משנה תוקף יש לסמכותינו הטבועה זו, מקום בו החלטתנו הראשונה ניתנה עקב טעות עובדתית, שכן נוסח ההודעה של ב"כ הנאשמים בבקשתם דלעיל לביטול מועדי ההוכחות, היה מטעה במידת מה (אם לא למעלה מכך), שכן סברנו שהנאשם אכן במצב רפואי קשה, שבו עליו להיות במנוחה מוחלטת, לפחות עד לסוף השבוע.

כמפורט לעיל התברר שלא כך הוא.

49. יתר על כן, וכמפורט לעיל, רק ביום 7.4.21 צורפה תעודה רפואית חדשה אשר נתנה ביום 6.4.21 בשעה 21:05 (אשר כאמור אינה כשירה להגשת כראיה) שרק בה, ניתנה לנאשם 3 חופשת מחלה עד ליום 11.4.21.

50. בנסיבות אלו ושעה שנפלה טעות שבעובדה בהחלטה, סבורנו, כי קמה לנו הסמכות הטבועה לשנותה וכך אנו מורים.

51. ערים אנו לכך שהחלטה זו ניתנה בהעדרם של נאשם 3 ובא כוחו, אולם שעה שאלו זומנו כדין ובחרו שלא להתייצב ואף לא לבקש דחיית מועד הדיון ושעה שכאמור החלטתנו הראשונה ניתנה עקב טעות, סברנו, כי קמה לנו הסמכות להשיב את המצב לקדמותו ולהורות על ביטול ההחלטה.

52. משכך גם בקשתו של ב"כ הנאשם 3 להורות על העברת כתב האישום בעניינו של נאשם 3 לירושלים נדחית.

צירוף אישומים

53. על רקע ההחלטה והדיונים שסבבו אותה, העלינו בפני ב"כ הצדדים את האפשרות שבית המשפט יזום הפרדת האישומים ואף זאת כנובע מסמכותו לפי סעיף 88 לחסד"פ.

54. הזהרנו עצמנו, כי מדובר בהליך חריג של התערבות בשיקול דעת התביעה, ולפיכך אפשרנו למאשימה לטעון באריכות לעניין זה, הורינו בדיון מיום 6.4.21 על הפסקה של כ-3 שעות בדיון, לצורך התארגנות של המאשימה לדיון, ובסיומו אף אפשרנו המשך דיון ליום 7.4.21.

55. כאמור, הופנינו על ידי ב"כ המאשימה לפסיקה בעניין צירוף אישומים והפרדתם, ולאחר שעיינו דווקא בפסיקה זו של ב"כ המאשימה, נחה דעתנו, כי מטעמים של חשש לקיפוח הגנתו של נאשם, יש להורות על הפרדת האישומים, וכמפורט להלן.

56. נקדים ונדגיש שוב, ב"כ הנאשמים, ובמיוחד ב"כ הנאשם 1, טען כי אין בידי המאשימה ראיות לביסוס של תיק יוקנעם, ללא צירופו של תיק ירושלים. לטענתו אשר לא נסתרה, בעקבות תיק יוקנעם, נעצר מרשו "מעצר ימים" ושחרר כבר במהלכו, שכן לא נמצאו ראיות הקושרות אותו במידה מספקת לביצוע העבירות בתיק יוקנעם.

רק לאחר שנעצר ונחקר בתיק ירושלים ובעקבות חומרי חקירה בתיק שם, הוחלט על חידוש החקירה

בתיק יוקנעם, ובעקבותיה על הגשת כתב אישום הכולל הן את תיק יוקנעם והן את תיק ירושלים.

לטעמו, צירוף שכזה, משחיר שלא כדין את הנאשם ומקפח את הגנתו באופן חמור ביותר.

57. עוד לטענתו וכזכור, לא מדובר כלל ועיקר ב"עובדות דומות" כדרישת סעיף 86 לחסד"פ.

58. סעיף 86 לחסד"פ שמכוחם אוחדו האישומים מלמד, כי על מנת לאחד דיונים יש צורך באחד משלושה סוגי מקרים:

"כאשר האישומים מבוססים על 'אותן עובדות' או על 'עובדות דומות' או על 'סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת'. כמוסבר בספרו של קדמי, אישומים המבוססים על 'אותן עובדות' הם אישומים העוסקים 'בגזרות שונות של פרשה אחת'; בעוד שהמאפיין אישומים המבוססים על 'עובדות דומות' הוא '...דמיון' מבחינת העובדות, להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה ואופיו'; ואילו הסוג השלישי עניינו ב'סדרת מעשים נפרדים - מבחינת הזמן והמקום - אשר קיים ביניהם חוט מקשר, ההופך אותם לפרשה כוללת אחת' (י' קדמי על סדר הדין בפלילים (כרך ב) [5], בעמ' 596).
בג"צ 5283/98 חדר נ' בית המשפט המחוזי בירושלים (להלן: "עניין חדר").

עוד נוסף כי בספרו של קדמי הנ"ל נקבע מפורשות כי לעניין "עובדות דומות" ("כל שצריך להתקיים הוא מכנה משותף עובדתי, די בכך שאישומים מבוססים על עובדות שרובן או עיקרן דומות"). להלן אראה כי עניינו לא מדובר בעובדות שרובן או עיקרן דומות.

גם בעניין חדר, וגם אצלנו, מבקשת המאשימה להסתמך על החלופה השנייה, לאמור "עובדות דומות". מה הן העובדות הדומות כך לשיטת המאשימה, הצמדת מטען לחלקו התחתון של רכב, ופיצוץ באמצעות טלפון סלולרי וזהותו של הנאשם.

אלא שדומנו, ובכל הכבוד והזהירות הראויים, כי אין די בכך, ראשית על שום שלמרבה הצער וכפי שכבר נכתב לעיל, כך הוא בעשרות ואולי מאות של מטענים.

שנית ואולי עיקר, אין בידי המאשימה, כך לטענת הסניגור על כל פנים, ראיות קונקלוסיביות הקושרות את הנאשם 1 לתיק יוקנעם. משכך, מובחן התיק שלפנינו מעניין חדר, שכן שם נכתב:

"בדיון לפני בית-המשפט המחוזי הודיע בא-כוח העותר כי העותר אינו חולק על עשיית המעשים שבעטיים הובא לדיון, וכי הגנתו מפני האישומים המיוחסים לו תתבסס על הטענות האלה: כי את המתלונן בפרשת האישום הראשון התכוון רק לשדוד אך לא להמית, ואילו את המנוח, שעל המתתו הואשם בפרשת האישום השני, דקר למוות בהשפעת דחף לאו-בר-כיבוש. עמדה זו ביטא העותר גם בתשובתו לכתב-האישום, ששלב הקראתו הושלם בינתיים, ועליה חזר בא-כוחו גם בדיון לפנינו. בא-כוח העותר הסביר כי במסגרת הגנתו מפני האישום בניסיון לרצח, המיוחס לו באישום הראשון, יבקש העותר לשכנע את בית-המשפט כי נזהר מלפגוע במתלונן פגיעה קטלנית. ואם יישמעו האישומים בצוותא, מתעורר לדידו חשש כי משיווכח בית-המשפט שבתקיפת המתלונן אכן נזהר העותר שלא

לקפח את חייו, שוב לא יהיה מוכן, או יתקשה, להאמין לעותר, כי בפרשת האישום השני דקר את המנוח למוות בעת שהיה נתון להשפעתו של דחף לאו-בר-כיבוש.

הנה כי כן, שם מדובר היה בראיות נפרדות לכל אישום ואישום, שכאמור הנאשם אף הודה בהן.

זאת ועוד, בהמשך שם נכתב והדבר חוזר כחוט השני בכל פסק הדין אליהם הופנינו, וכדלהלן:

"ככלל, ובהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחיר" את פני הנאשם ולפגוע בסיכויי שגירסתו ביחס לאישום זה או אחר תזכה לאמונו של בית-המשפט."

59. כך גם בת"פ (י-ם) 3125/07 מדינת ישראל נ' טואיטו נכתב כך:

"הלכה פסוקה היא, כי בהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחיר" את פני הנאשם ולפגוע בסיכויי (הלכת חדר הנ"ל)".

הנה כי כן, מקום בו קיים בסיס ממשי לפגיעה בהגנת הנאשם, ולעינינו קיים בסיס ממשי או לפחות ספק ניכר, אשר בהכרח פועל לטובתו של הנאשם, שבירור האישומים במאוחד, עלול לפגוע בהגנתו של הנאשם, הרי שהכף תהיה נוטה שלא להורות על צירוף אישומים, אלא על הפרדתם.

60. עוד נדגיש, כי מקום בו צירוף האישומים, על בסיס טענה ל"עובדות דומות", עלול מנקודת מבטו של הנאשם לפגוע ביכולתו להתנגד להבאת ראיות מפרשה אחרת, טרם שהוכח לגביהם, כדוגמה כי הן מהוות חריג בגדרה של "עדות שיטה", אזי יזהיר עצמו בית המשפט מלאשר צירוף אישומים, זאת בשל החשש לפגיעה וקיפוח הגנת הנאשם, חשש שהוא כמפורט לעיל בגדר מבחן העל לשאלת צירוף האישומים.

61. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לתפ"ח (ת"א) 46038-03-12 מדינת ישראל נ' זלמן שלמה ניאמציק, אלא שגם עניין זה אינו דומה, שכן שם מדובר היה במעשים דומים עד מאד. וכפי שנקבע שם:

"הדמיון מתבטא, לטענתו, בכמה רכיבים עובדתיים מרכזיים: בשני האישומים מדובר במעשה רצח מתוכנן, שבוצע בדרך של פיתוי הקורבן באמתלת-שווא להגיע לפגישה במקום ציבורי. בשני המקרים המעורבים במעשה הגיעו למקום הפגישה והתיישבו עם הקורבן ליד שולחן, ואז הופיע אופנוען/מתנקש וירה בקורבן למוות. בשני המקרים, זמן קצר לפני הרצח הסתלקו מהמקום במהירות אלו שהסבו לשולחן עם הקורבן."

62. עוד הפנתה ב"כ המדינה להחלטות בעניין אסי אבוטבול, תפ"ח 32423-07-15 (החלטה מיום 4.1.18), אלא שגם בעניין זה אין כדי להועיל למאשימה, ראשית שם נקבע שוב, שהעיקר הוא אי קיפוח הגנת הנאשם וכדלהלן:

"ראו בעניין זה גם ת"פ (מחוזי תל -אביב -יפו) 61448-11-15 מדינת ישראל נ' פרנקו (15.12.2016) שם קבע בית המשפט כי "המגמה בפסיקה היא לבכר צירוף אישומים ונאשמים משיקולי יעילות ועשיית צדק מהותי, כאשר אין בכך כדי לקפח את הגנת הנאשם..." (סעיף 12 להחלטה). ראו גם קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני (כרך א), תשס"ט - 2009, בעמ' 938-939."

שנית, שם נקבעו לגבי העובדות הדומות, הממצאים הראייתיים הבאים:

"העובדות הדומות עליהן עמדה המאשימה פורטו בהרחבה רבה בסעיף 9 להחלטה זו. בתמצית, מדובר על דמיון בכך שהעבירות המיוחסות לנאשם הן עבירות אלימות קשות; הן בוצעו כלפי קורבנות עימם היה הנאשם בקשר קרוב, אותו ניצל לצורך פגיעה בהם, שנעשתה תוך תכנון מוקדם; התנהלות הנאשם בסמוך לאחר ביצוע כל אחד ממעשי הרצח, אשר כללה פעולות שונות לצורך הרחקת החשד ממנו; ודמיון מסויים במניע למעשי הרצח של הדס וארתור ז"ל."

זאת ועוד, שם נקבע כי:

"יתר על כן, כפי שטענה ההגנה עצמה, זהותו של הנאשם ועברו הפלילי ידועים לכל. בתקשורת פורסמו בהרחבה פרטי כתב האישום השני, זאת נוכח העניין הציבורי הקיים ברצח עו"ד חכם. במצב דברים זה, שמיעת המ שפטים באופן מאוחד בפני אותו הרכב לא תביא לפגיעה בנאשם רק בשל כך."

63. עוד הפנתה המאשימה לתפ"ח (י-ם) 610/03 מדינת ישראל נ' יצחק בר מוחה, אלא ששם דובר היה בצירוף על פי החלופה השלישית שבסעיף 86 הנ"ל, "דהיינו סדרת מעשים הקשורים זה לזה, עד שהם מהווים פרשה אחת". בענייננו וכזכור, ביקשה המאשימה להסתמך על החלופה השנייה לסעיף 86.

64. עוד אפנה שוב לספרו הנ"ל של קדמי, בעמ' 938 וכדלהלן -

"בפועל נוהגים בעניין זה בגמישות רבה, ומצרפים אישומים בפרשיות שונות בכתב אישום אחד (אם על מנת להציג "פרשה" במלואה, ואם מטעמי יעילות ונוחות), כל עוד אין הנאשם מתנגד לכך (מטעמים של פגיעה בהגנתו: אם בשל הקשיים הכרוכים בעצם הצורך להתגונן בעת ובעונה אחת כנגד שורה של אישומים; ואם מטעמים הקשורים ברצון שלא לחשוף בפני בית-המשפט אישומים נוספים, המשחירים את פניו של הנאשם).

וידגש:

1) אין לבוא בטרוניה אל התביעה, כאשר בנסיבות שבהן מדובר בשרשרת מעשי עבירה... שאינם מתמזגים זה בזה... הביאה את תיאור החוליות העיקריות בשלמותן..."

2)"אין בפני פגיעה בהגנת הנאשם ... שיקולי יעילות אינם שיקולים פסולים, ... אך הינם משניים לשיקולי צדק... במאבק בין שיקולי יעילות לשיקולי צדק... יגברו שיקולי הצדק..." (ת"פ (נצ' 592/97, שאולוב)."

65. סיכומם של דברים עד כה, הינו כי השיקול המרכזי לגבי צירוף אישומים או הפרדתם הוא החשש לפגיעה בהגנתו של הנאשם.

בנדון שלפנינו שוכנענו, או כאמור ספק של ממש יש לנו בעניין זה, שמא תקופח הגנתו של הנאשם 1, כתוצאה מצירוף האישומים כנגדו.

66. עוד נסיף כשיקול משני לעניין זה, כי אין הצדקה של ממש שנאשמים 2 ו-3, הקשורים רק לתיק ירושלים, יאלצו לחכות עד סוף שמיעת כל האישומים, גם בתיק יוקנעם וגם מסיבה (משנית זו) יש להורות על הפרדת האישומים.

67. ערים אנו לחשש, ולפיו יכול שישמעו עדים בפני שני מותבים שונים, אולם וכאמור, חשש זה אינו שקול, לחשש של קיפוח הגנתו של נאשם מס' 1.

68. סוף דבר אפוא, שאנו מורים על הפרדת האישומים, כך שאישום הראשון ידון בכתב האישום אשר כבר הוגש, ומטעמי יעילות יוסיף וישמע בפני המותב כאן, ואילו עניינו של האישום השני, כמצוות סעיף 89, יועבר לכבוד סגנית הנשיא, השופטת א. הלמן, אשר תקבע את המותב שידון בו.

69. הצדדים יהיו ערוכים לשמיעת ראיות באישום הראשון שלפנינו כפי שנקבע מראש בתוכנית העדים, החל מיום 11.4.21, ולכל המועדים שנקבעו.

70. החלטה זו ניתנה בהיעדר וזאת בהסכמת הצדדים. לפיכך המזכירות תעביר לאלתר תוכן החלטה זו לידיעת באי כוח כל הצדדים, לרבות בא כוח הנאשם 3.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשפ"א, 07 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.